

Meg Kabor
BRBLJIVICA

Prevela Magdalena Reljić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

PRVI DEO

Odeća. Zašto je oblačimo? Mnogi smatraju da garderobu nosimo iz skromnosti. Međutim, u starim civilizacijama odeća je korišćena ne da bi sakrila intimne delove od tuđih pogleda, već da bi telu bilo toplo. I dan-danas se u nekim kulturama veruje da odeća štiti od magijskog dejstva iako u većini slučajeva služi isključivo kao ukras ili za potrebe razmetanja.

Nadam se da ću u ovoj studiji uspeti da istražim istorijat ljudskih navika oblačenja – odnosno modu – počev od prvobitnog čoveka koji je nosio životinjsko krzno ne bi li sačuvao telesnu toplotu, pa do savremenog čoveka ili žene koji uvlače traku između guzova i to nazivaju donjim rubljem (vidi: tange) iz razloga koji piscu ove knjige još uvek nije baš najjasniji.

Istorija mode
DIPLOMSKI RAD ELIZABET NIKOLS

1.

„Naša nepromišljenost ponekad nas dobro posluži kada nam se najveći snovi izjalove.“

– Viljem Šekspir (1564–1616), britanski pesnik i pisac

Ne mogu da verujem. Ne mogu da se setim kako izgleda! Kako je moguće da ne mogu da se setim kako čovek izgleda? Mislim, *njegov jezik mi je bio u ustima*. Kako mogu da zaboravim kako izgleda neko čiji jezik mi je bio u ustima? Kao da je bilo toliko tipova čije jezike sam primila u svoja usta. Samo, recimo, trojica.

S tim što je jedan bio u srednjoj školi. A za drugog se ispostavilo da je gej.

Bože, kakva depresija. Okej, neću sada o tome da razmišljam.

Naravno, nije prošlo baš TOLIKO mnogo od kada sam ga poslednji put videla. Samo tri meseca! Pomislite da bi trebalo da se setim kako izgleda neko s kim se zabavljam TRI MESECA.

Iako smo, za vašu informaciju, veći deo tog perioda proveli u različitim zemljama.

Ipak, imam njegovu fotografiju. Doduše, lice mu se ne vidi baš najbolje. U stvari, lice mu se uopšte ne vidi jer je to zapravo slika – o, bože – njegove zadnjice.

Zašto bi neko nekom poslao nešto tako? Ne, nisam tražila fotku njegovih obnaženih guzova. Je li to trebalo, kao, da me napali? E pa nije.

Možda je problem samo u meni. Šari je u pravu, ne smem da budem tako uštogljena.

Mada, moram da priznam da sam bila šokirana kada sam je ugledala na monitoru svog računara, mislim fotku gole zadnjice mog dragog.

Dobro, znam da su se samo zezali, on i njegovi ortaci. Šari tvrdi da je to stvar vaspitanja, i da su Britanci manje osetljivi na temu nudizma nego većina Amerikanaca, i da ne bi bilo loše da se potrudimo da nam kultura postane otvorenija i bezbrižnija, kao kod njih.

I da je verovatno mislio, kao i većina muškog roda, da mu je zadnjica zapravo najbolji deo tela.

Ipak.

Okej, neću sada da razmišljam o tome. Prestaću da mislim na zadnjicu svog dečka. Umesto toga, krenuću da ga tražim. Mora da je tu negde, obećao je da će doći po mene–

O, bože, to ne može biti on? Naravno da to nije on. Zašto bi obukao tu užasnu jaknu? Zašto bi bilo ko nosio takvu jaknu? Osim ako u pitanju nije neka ironična šala. Ili ako to nije Majkl Džekson, naravno. On je jedini čovek kojeg mogu da zamislim u tako ogavnoj kožnoj jakni sa epoletama. Osim ako nije profesionalni brejkdenser.

Ne, to NE MOŽE biti on. Molim te, bože, ne daj da to bude on...

O ne, ide ovamo... gleda u mom pravcu! Spusti glavu, spusti glavu, ne gledaj u oči tipa u crvenoj kožnoj jakni sa epoletama. Sigurna sam da ima dobru dušu i sve to,

šteta što je prinuđen na to da kupuje garderobu u prodavnici Vojske spasa u stilu osamdesetih.

Ali neću da vidi da sam ga primetila, mogao bi da pomisli da mi se sviđa ili nešto slično.

I nije da imam predrasude o beskućnicima, nemam, jer znam koliko je onih koje samo nekoliko plata deli od prosjačkog štapa. U stvari, neki od nas su na manje od jedne plate od prosjačkog štapa. Toliko smo švorc da još uvek živimo s roditeljima.

Ali neću sada da razmišljam o tome.

Problem je u tome što neću da Endru naiđe baš sad i zatekne me u razgovoru s beskućnikom u crvenoj kožnoj brejkdens jakni. Mislim, ne želim da stekne takav utisak o meni. Znae, biće to PRVI utisak o meni, budući da se zabavljamo tri meseca i sve to. Ali to će biti prvi utisak koji će imati o Novoj Meni, onoj koju još uvek nije upoznao...

Uh, dobro je, tip u jakni me više ne gleda.

Bože, strašno, ne mogu da verujem da ljudi ovako dočekuju strance u svojoj zemlji. Uguraju nas kao stoku u onaj prolaz dok oni s druge strane stakla prosto BULJE u nas... Lično, imam osećaj da svakog od njih neizmerno razočaravam zato što nisam osoba koju traže. Vrlo neljubazan tretman prema ljudima koji presede šest sati u avionu, u mom slučaju osam, ako brojite let od An Anbora do Njujorka. Deset ako brojite dvosatno presedanje na njujorškom aerodromu.

Čekaj. Zar me Crvena kožna brejkdens jakna nije maločas overila?

Jao, JESTE! Crvena kožna jakna sa epoletama me je definitivno overila!

Bože, kakav blam. To je zbog mog donjeg veša, ZNAM. Kako je provalio? Mislim da ga ne nosim? Tačno je da mi se gaćice ne ocrtavaju, jer ih nemam, ali isto bi bilo i da sam obukla tange. TREBALO JE da obučem tange. Šari je bila u pravu.

Ali tako je neprijatno kad se uvuče u...

ZNAM da nisam smela da odaberem ovako usku haljinu za putovanje avionom – naročito nakon što sam je lično porubila do iznad kolena da mi ne bi smetala.

Uostalom, smrzavam se – kako je moguće da je ovako hladno u AVGUSTU?

I još nešto, ova svila se užasno lepi, i kakve god gaćice da nosim, sigurna sam u to da bi se ocrtavale.

Ipak, u butiku su svi rekli da mi super stoji... iako nisam imala pojma da bi narandžasta haljina – staromodnog kroja – mogla dobro da mi stoji zato što ističe koliko sam zapravo bela.

Ali *htela* sam da izgledam dobro jer me nije video tako dugo i jer sam smršala tih famoznih petnaest kila, a to ne biste mogli da provalite da sam iz aviona izašla u trenerci. Nije li to ono što slavne ličnosti uvek nose kada ih paparaci uhvate nespremne i uslikaju onda kada se najmanje nadaju, a onda to objave u rubrici „demode“? Znae ono kad iz aviona izađu u trenerci i prošlogodišnjim patikama, onako ućebani i ispijeni? Ukoliko želite da budete slavna ličnost, onda morate da IZGLEDATE kao slavna ličnost, čak i kada izlazite iz aviona.

Naravno, nisam slavna ličnost, ali svakako želim da izgledam dobro. Svojski sam se trudila, evo, tri meseca sam živela na voću i povrću, i...

Čekaj. A šta ako me ne prepozna? Ne, ozbiljno. Mi-slim, mršavija sam petnaest kilograma, a i promenila sam frizuru, i...

Bože, nije valjda već došao ali me ne prepoznaje? Šta ako sam već prošla pored njega? Da li da se vratim kroz onaj stakleni prolaz i potražim ga? Ali izgledaću kao idiot. Šta da radim? Jao, kakva nepravda. A samo sam htela da izgledam dobro zbog njega, a ne da me rođeni dečko mi-moiđe u stranoj zemlji zato što me ne prepoznaje! Šta ako pomisli da se nisam pojavila i vrati se kući? Totalno sam dekintirana – doduše, imam hiljadu dvesta dolara, ali to mora da mi potraje do povratka kući, tj. do kraja meseca...

CRVENA KOŽNA JAKNA OPET GLEDA U MOM PRAVCU!!! O, bože, šta li hoće od mene?

Šta ako je član neke ozloglašene bande koja skuplja izgubljene devojke i prodaje ih u belo roblje? Šta ako se sve vreme muva po aerodromu u potrazi za naivnom turistkinjom iz An Arбора, Mičigen, koju će da smota i

pošalje u Saudijsku Arabiju gde će postati sedamnaesta nevesta nekom šeiku? Čitala sam knjigu o tome, zasnovanu na istinitom događaju... mada moram da priznam da sam stekla utisak da je oteta žena u celoj toj avanturi prilično uživala. Ali samo zato što se šeik na kraju razveo od svih ostalih da bi sačuvao nju jer je bila tako lepa i tako umešna u krevetu.

A šta ako ovaj tip drži devojke kao taoce i za njih traži otkupninu? S tim što ja nisam tako bogata! Znam da ova haljina deluje skupo, ali kupila sam je na rasprodaji za dvanaest dolara (uključujući popust za zaposlene)!

Moji su totalno švorc. Tata radi u ciklotronu i kuka na sva usta.

Nemoj da me kidnapuješ, nemoj da me kidnapuješ, nemoj da me kidnapuješ...

Čekaj malo, kakav je ovo šalter? *Izgubljeno-Nađeno*. Sjajno! Korisnički servis! To ću da uradim! Endrua će pozvati sa zvučnika. Dakle, ukoliko je došao, onda će me sigurno pronaći. Spasiću se od Crvene kožne brejkdens jakne koja me neće kidnapovati i poslati u Saudijsku Arabiju pred nosom službenika korisničkog servisa...

„Zdravo, lutko, izgledaš malo izgubljeno. Kako mogu da ti pomognem?“

Opa, lik u korisničkom servisu nije tako loš! Pa još taj neodoljivi akcenat! Mada mu je kravata malo nesrećan izbor.

„Čao, ja sam Lizi Nikols“, kažem. „Po mene je trebalo da dođe moj dečko, Endru Maršal. Ali, izgleda da smo se mimoišli, pa...“

„Znači 'oćeš da ga pozovem preko zvučnika?“

„O! Da, ako bi mogao, molim te? Jer neki tip me prati, vidiš onog tamo? Možda je beskućnik, ili otmičar, ili operiše u lancu belog roblja...“

„Koji?“

Ne želim da pokazujem prstom, ali osećam da mi je dužnost, znate, da Crvenu kožnu brejkdens jaknu prijavim vlastima ili bar službeniku *Izgubljeno-Nađeno*, jer ZAISTA deluje neobično u toj jakni, i UPORNO bulji u

mene, krajnje nepristojno i pomalo sugestivno, kao da u sebi kuje plan kako da me kidnapuje.

„Tamo“, kažem, pokazujući glavom u pravcu Crvene kožne brejkdens jakne. „Onaj u groznoj jakni sa epoletama. Vidiš ga? Onaj što nas gleda.“

„Hmm, da.“ Službenik servisa Izgubljeno-Nađeno okreće glavu i klima. „Vidi stvarno. Mutan neki tip. Sa' ću odma' da pozovem tvog dečka. Pokazaće on toj toj barabi gde mu je mesto. Pazi sad. ENDRU MARŠAL. ENDRU MARŠAL, POZIVA SE ENDRU MARŠAL DA DOĐE NA ŠALTER IZGUBLJENO-NAĐENO. GOSPOĐICA NIKOLS GA ČEKA NA ŠALTERU IZGUBLJENO-NAĐENO. ENDRU MARŠAL. ENDRU MARŠAL. HVALA. A? Šta kažeš?“

„Jao, moćno“, odgovaram ohrabrujućim tonom jer mi ga je pomalo žao. Mislim, sigurno mu nije lako da po ceo dan sedi za tim šalterom i dere se u mikrofon. „Stvarno si to...“

„Liz?“

Endru! Konačno!

Okrećem se i pred sobom vidim Crvenu kožnu brejkdens jaknu.

Ali.

Pa to je sve vreme BIO Endru.

Samo što ga ja nisam prepoznala, zaslepljena najružnijom jaknom koju sam ikada u životu videla. Osim toga, ošišao se. Ništa naročito.

Pomalo preteći, u stvari.

„O“, kažem. Ekstremno mi je teško da sakrijem zbunjenu. I gađenje. „Endru. Čao.“

Iza stakla šaltera Izgubljeno-Nađeno, službenik se grohotom smeje.

U tom trenutku bolno shvatam da sam uprskala stvar.

Opet.

Prvi tkani materijali pravljani su od biljnih vlakana kao što su kora od drveta, pamuk i konoplja. Životinjska vlakna nisu korišćena sve do neolitskog perioda kada su tadašnje kulture – nasuprot njihovim nomadskim precima – konačno počele da osnivaju stalna naselja, nedaleko od pašnjaka za ispašu ovaca, u kojima su mogla da konstruišu razboj.

Zanimljivo je da su stari Egipćani odbijali da nose vunu sve do osvajačkih pohoda Aleksandra Velikog, verovatno zbog njene neudobnosti u uslovima pretople mediteranske klime.

Istorija mode
DIPLOMSKI RAD ELIZABET NIKOLS

2.

„Trač nije skandal i nije nimalo zao.
To je ćaskanje ljubavnika o ljudskom rodu.“
– *Filis Mekginli (1905-1978), američka pesnikinja i spisateljica*

*Dva dana ranije, u An Arboru
(ili možda tri dana – čekaj, koliko je sada sati u Americi?)*

„Kompromituješ svoje feminističke principe“, ponavlja Šari.

„Prestani“, ućutkujem je.

„Ozbiljno. Ovo ne liči na tebe. Otkad si upoznala tog dečka...“

„Šari, volim ga. Zar je greh što želim da budem sa osobom koju volim?“

„Nije greh što želiš da budeš s njim“, odgovara Šari.
„Greh je što tvoja karijera mora da trpi dok on ne završi faks.“

„A koja je to moja karijera, Šari?“ Ne mogu da verujem da uopšte vodim ovakav razgovor. Opet.

Pri tom se montira pored činije sa čipsom i nonšalantno ga jede iako savršeno dobro zna da pokušavam da stešem poslednja 3 kilograma viška.

No, dobro. Bar je obukla onu meksičku crno-belu suknju iz pedesetih koju sam joj odabrala u radnji, iako je tvrdila da joj naglašava butine. Ali nije tako. Osim možda na neki dobar način.

„Znaš već“, nastavlja Šari. „Umesto da tvoja potencijalna karijera, u slučaju da se zajedno preselimo u Njujork odmah po povratku iz Engleske...“

„Rekla sam ti, danas neću s tobom da se svadam na tu temu“, odsečna sam. „Ovo je moja diplomatska žurka, Šar. Pusti me da u njoj bar malo uživam, okej?“

„E neću“, breca se Šari. „Zato što si moronka i ti to znaš.“

Prilazi nam Šarin dečko, Čez, i umače čips sa ukusom roštilja u sos od luka.

Mmm. Čips sa ukusom roštilja. Kada bih mogla da uzmem samo jedan...“

„Zbog čega je Lizi moronka?“ pita on, žvaćući.

Ali jedan čips sa ukusom roštilja ne može da vam bude dovoljan. Nikada.

Čez je visok i mršav. Kladam se da nikada u životu nije morao da drži dijetu. Osim toga, primećujem da nosi kaiš kako mu farmerke ne bi spale. „Leviske“ od bojenog džinsa. Ali bojeni džins njemu tako dobro stoji.

Ono što mu, naravno, nikako ne stoji jeste bezbol kapa Univerziteta Mičigen. Ali nikada nisam uspela da ga ubedim u to da su bejzbol kape, nošene kao ukrasni predmet, totalni promašaj. Osim kada ih nose deca koja treniraju bejzbol.

„I dalje želi da ostane ovde kada se vrati iz Engleske“, objašnjava Šari, umaćući svoj čips u isti sos od luka, „umesto da se sa nama preseli u Njujork i počne da živi pravi život.“

Ni Šari ne mora da brine o tome šta i koliko jede. Metabolizam joj je oduvek bio brz. Kada smo bile klinke, njena užina se sastojala od tri sendviča sa džemom i

puterom od kikirikija, i kutije keksa. Nikada se nije ugojila. Moje užine? Tvrdo kuvano jaje, jedna pomorandža i pileći batak. I uvek sam bila bucka. O, da.

„Šari“, kažem nešto blažim tonom, „pravi život imam i ovde. Imam krov nad glavom...“

„S roditeljima!“

„...i posao koji volim...“

„Kao asistent menadžera u prodavnici već nošene garderobe. To nije *karijera!*“

„Rekla sam ti“, odgovaram po, čini mi se, stoti put, „živeću ovde i štedeću novac. Onda ćemo Endru i ja da se preselimo u Njujork, kada on magistrira. Ostao mu je još samo jedan semestar.“

„Izvini, ko je Endru?“ pita Čez, na šta ga Šari udara u rame.

„Jao!“ uzvikuje Čez.

„Kako se ne sećaš?“ podseća ga Šari. „Kraljevski akademac iz Mekreken Hola. Diplomirani. Onaj o kome Lizi ne prestaje da priča celo leto.“

„Au, da. Endi. Britanac. Onaj što organizuje ilegalni poker na sedmom spratu.“

Pucam od smeha. „Nije to Endru! On se ne *kocka*, nego uči da bi mlade naraštaje učio da čitaju i tako sačuvalao naše najveće blago... generacije koje dolaze.“

„Onaj lik što ti je poslao fotku svoje gole bulje?“

Zaprepašćeno otvaram usta. „Šari, *ispričala* si mu?“

„Samo sam htela da čujem muško mišljenje“, pravda se Šari i sleže ramenima. „Kapiraš, da vidim ima li neku ideju o tome kakav bi tip muškarca tako nešto izveo.“

Pošto je u pitanju Šari, koja se zdušno zanima za psihologiju, objašnjenje ima zapravo dosta smisla. Upitno gledam u Čeza. On o svemu ima svoje muško mišljenje – koliko krugova oko Palmer Filda čini milju (četiri – bila sam prinuđena da saznam jer sam svakodnevno tuda pešačila u sklopu svoje dijete); šta znači broj 33 utisnut s unutrašnje strane pивske flaše; zašto toliko frajera, po svemu sudeći, misli da su muške predrasude zapravo laskave...

Ali Čez sleže ramenima. „Nisam mogao da joj pomognem“, odgovara. „Nikada nikome nisam slao fotku svoje gole bulje.“

„Endru nije sam sebi slikao bulju“, branim ga. „Uradili su to njegovi ortaci.“

„Kako je to homoerotično“, komentariše Čez. „Uostalom, zašto ga zoveš Endru kada ga svi zovu Endi?“

„Zato što je Endi seljačko ime“, odgovaram, „a Endru nije seljak. Uskoro će magistrirati i jednog dana će učiti decu da čitaju. Postoji li veća misija na ovoj planeti? I nije gej. Ovoga puta sam proverila.“

Čez podiže obrve. „Proverila si? Kako? Čekaj... ne želim da znam.“

„Lizi tripuje da je on *princ* Endru“, upada Šari. „Nego, gde sam ono stala?“

„Lizi je moronka“, zdušno je podseća Čez. „Čekaj malo. Koliko je prošlo otkad si poslednji put videla tog tipa? Tri meseca?“

„Otprilike“, odgovaram.

„Čoveče“, kezi se Čez, odmahujući glavom, „ima da te pocepa čim izađeš iz aviona.“

„Endru nije takav“, razneženo uzvraćam. „Romantičan je. Verovatno će me pustiti da se aklimatizujem i oporavim od putovanja u njegovom ogromnom krevetu sa mekom posteljinom. Donosiće mi doručak u krevet – najlepši engleski doručak sa... svim onim engleskim đakonijama.“

„Kao što je sos od paradajza?“ pita Čez, tobože nevino.

„Džabe se trudiš“, hladno odgovaram. „Endru zna da ne volim paradajz. U poslednjem mejlu me je pitao koju hranu ne volim i nabrojala sam mu sve što sadrži paradajz.“

„Bolje se nadaj da doručak neće biti jedino što će ti donositi u krevet“, smrknuto zaključuje Šari. „U protivnom, ima li smisla putovati na drugi kraj planete samo zbog njega?“

Eto, u tome je problem sa Šari. Operisana je od romantike. Čudim se kako su ona i Čez izdržali zajedno tako dugo. Mislim, njen rekord su dve godine.

S druge strane, kao što me ona često uverava, njihova privlačnost je čisto fizičke prirode. Čez je upravo

diplomirao filozofiju što je, po Šarinom mišljenju, smer za koji se zna da nema perspektivu.

„Ima li uopšte smisla planirati budućnost sa Čezom?“ često mi pojašnjava. „Mislim, pre ili kasnije će početi da se oseća neupotrebljivim – uprkos pozamašnoj ušteđevini – zbog čega će s vremenom oboleti od anksioznosti u krevetu. Zato ga sada tretiram kao igračku, dok još može da mu se digne.“

Šari je po tom pitanju vrlo praktična.

„I dalje mi nije jasno zašto ideš čak u Englesku da bi ga videla“, iščuđava se Čez. „Mislim, tipa s kojim još uvek nisi spavala, koji te očigledno najbolje ne poznaje čim nije svestan tvoje averzije prema paradajzu i koji misli da će ti se svideti fotografija bilo čije gole bulje.“

„Savršeno dobro znaš zašto“, upada Šari. „Zbog akcenta.“

„Šari!“ korim je.

„Ah, da“, uzvraća Šari, kolutajući očima. „Spasao joj je život.“

„Ko joj je spasao život?“ Anđelo, moj zet, prilazi stolu na kojem je upravo otkrio sos od luka.

„Lizin novi dečko“, prosvetljuje ga Šari.

„Lizi ima novog dečka?“ Anđelo, sigurna sam, pokušava da smanji unos ugljenih hidrata. U činiju sa sosom umače samo struk celera. Možda zato živi na Saut Biču, da bi kontrolisao masne naslage na svom stomaku, koje bela majica od poliestera definitivno ne može da sakrije. Zašto me ne sluša kada mu kažem da se drži isključivo prirodnih materijala. „Kako ja ne znam ništa o tome? RL mora da je zakazao.“

„RL?“ ponavlja Čez, izvijajući svoje crne obrve.

„Radio Lizi“, pojašnjava mu Šari. „Gde ti živiš?“

„Au, da“, uzvraća Čez i cevči svoje pivo.

„Sve sam ispričala Rouz“, kažem, gledajući u sve troje. Jednog dana ću debelo da naplatim svojoj sestri Rouz za Radio Lizi. Bilo je smešno dok smo bile male, ali više nije. Zaboga, napunila sam dvadeset dve! „Tebi nisam rekla, Endži?“

Anđelo me zbunjeno gleda. „Šta to?“

Uzdišem. „Ma neka nova studentkinja sa drugog sprata pristavila gulaš na ilegalnom rešou i ovaj zagoreo, hodnik se napunio dimom i sve studente iz doma su morali da evakušu“, ukratko objašnjavam. Uvek koristim priliku da provučem priču o tome kako smo se Endru i ja upoznali. Zato što je superromantična. A onda jednog dana, kada Endru i ja budemo živeli u srećnom braku, i bez paradajza, u trošnoj viktorijanskoj kući u Vestportu, Konektikat, sa našom zlatnom retriverkom Roli i naše četvoro dece, Endruom mlađim, Henrijem, Stelom i Beatrijs, i kada ja budem slavna – šta god budem bila – a Endru direktor obližnje škole za dečake, gde ih uči čitanju i pisanju, moći ću da ispričam ovu priču za *Vog* – izgledajući fanki i otmeno u klasičnom „šanelu“ od glave do pete – dok se budem zanosno osmehivala novinarima na koktelu priređenom u moju čast na zadnjoj verandi naše kuće, ukrašenoj isključivo elegantnim belim nameštajem od pruća sa jastučićima od cica.

„Dakle, ja sam se tuširala“, nastavljam, „tako da nisam osetila dim niti sam čula zvono za uzbunu. Sve dok Endru nije utrčao u žensku kupaonicu i povikao 'Vatra!' i...“

„Je li tačno da devojke u Mekreken Holu imaju grupe tuševe?“ napaljeno pita Anđelo.

„Tačno je“, jednako napaljeno odgovara Čez. „Sve moraju zajedno da se tuširaju. Ponekad jedna drugoj trljaju leđa dok tračare o ludom provodu svojih drugarica iz prethodne noći.“

Anđelo kolači oči u Čeza. „Ložiš me?“

„Ne obraćaj pažnju na njega, Anđelo“, javlja se Šari, umaćući svoj čips. „Izmišlja.“

„Tako nešto se stalno dešava u *Bordelu Beverli Hils*“, nastavlja Anđelo.

„Nismo se zajedno tuširale“, razuveravam ga ja. „Mislili smo, Šari i ja jesmo, nekoliko puta...“

„Pričaj nam o tome, molim te“, ulizuje se Čez, otvarajući novo pivo koristeći otvarač za flaše koji je moja mama okačila pored frižidera.

„Ni slučajno“, opominje me Šari. „Samo ćeš da ga ohrabriš.“